

РЕШЕНИЕ

№ 2711

гр. София, 16.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 72 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и втори ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Б. СТ. Ш. СТАВРУ

при участието на секретаря Ю.АНА АСП. ИВАНОВА
като разгледа докладваното от Б. СТ. Ш. СТАВРУ Гражданско дело № 20211110144820 по описа за 2021 година

Ищецът С. П. С. е подал искова молба за делба, в която твърди, че с ответниците С. П. С., А. П. К. и В. Л. Г. /предишна фамилия – Р./ са съсобственици на недвижим имот, съставляващ поземлен имот с идентификатор 68134.1201.132, находящ се в област София, общ. Столична, съгласно кадастралната карта и кадастралните регистри, одобрени със Заповед за одобрение на г. на изпълнителния директор на АГКК, с адрес – гр. София,, с площ на имота съгласно КККР 365 кв.м., стар номер 437, квартал 829, парцел I, при съседи на имота: и път. Съгласно нотариален акт за собственост № 64, том XVIII, дело № 3045/1963 г., имотът съставлявал дворно място с пространство от 384 кв.м., а по нот. акт – 372 кв.м., заедно със застроената в него паянтова сграда от 47.06 кв.м. и подобренията в мястото, съставляващо парцел IX – 13, от кв. 836 по плана на гр. София, местността Захарна фабрика, находящо се на Съсобствеността между С. П. С., С. П. С. и А. П. К. възникнала по наследство от техния баща П. С. К., а ответницата В. Л. Р. се явявала съсобственик по силата на дарение, извършено от Ц. Л. Ц. /нейн брат/, на принадлежалата му $\frac{1}{2}$ идеална част от празното дворно място /цялото от 372 кв.м., съставляващо имот с пл. № 437 от кв. 836, стар, нов 49 по плана на гр. София, местност Захарна фабрика, находящ се на/, като дарителят получил собствеността съгласно дарение, извършено от неговата майка – В. Д. С., която от своя страна придобила собствеността чрез наследство от наследодателите ѝ – Г. Г. Й. и Д. С. Й. /баба и дядо на ищеца/. Твърди се, че С. П. С., С. П. С. и А. П. К. придобили припадащите им се части от имота чрез наследство от баща им П. С. К., който преди това наследил имота от родителите си – Д. С. Й. и Г. Г. Й., като последната закупила имота по време на брака. Поддържа се и че паянтовата сграда в имота е разрушена и дворното място е празно. Ищецът моли да се

допусне делба на имота /празно дворно място/ при следните квоти: за С. П. С., С. П. С. и А. П. К. – по 1/6 ид. ч., а за В. Л. Г. – 3/6 ид.ч.

Ответниците С. П. С. и А. П. К. са подали отговор в срок с твърдения за основателност на иска, съответно за допускане на делбата при посочените квоти.

Ответницата В. Л. Г. е депозирала отговор в срок, в който оспорва иска, като твърди, че Д. С. Й. е само нейн роднина, а не и на С. П. С., С. П. С. и А. П. К.. Поддържа, че П. С. К. е извършил отказ от наследството на майка си. Сочи, че тя и трети за производството лица са съсобственици на делбения имот. Поддържа, че Г. Г. Й. дарила на съпруга си Д. С. Й. 3/8 идеални части от процесния имот, а на дъщеря си В. Д. С. – 1/4 ид.ч. от имота. Посочва, че след смъртта си, Г. Г. Й. оставила за свои наследници съпруга си Д. С. Й., дъщеря си В. Д. С. и сина си П. С. К. /баща на ищеца/, който не е син на Д. С. Й.. Предвид извършения от П. С. К. отказ от наследство, единствено В. Д. С. се явявала собственик на процесния имот след смъртта на баща си Д. С. Й.. Ответницата твърди, че В. Д. С. дарила сина си Ц. Л. Ц. с 1/2 идеална част от процесния имот, който дарил ответницата с 1/4 идеална част от имота. Предвид изложените обстоятелства моли за отхвърляне на иска поради липса на съсобственост между посочените като съделители лица.

С молба от 11.10.22 г. ищецът е направил изявление за оттегляне на иска за делба.

Ответниците С. и К. не са изразили съгласие за прекратяване на делото и са депозирали молба, в която поддържат иска за делба на имота и молят за конституиране като съделители на В. Д. С. и Ц. Л. Ц.. Оспорват наследодателят им П. К. да се е отказвал от наследството на майка си, тъй като тогава е бил в затвора. Молят делбата на имота да се допусне между следните лица: С. П. С., С. П. С., А. П. К., В. Л. Г., В. Д. С. и Ц. Л. Ц..

С определение от 9.11.2022 г. като ответници по делото са конституирани В. Д. С. и Ц. Л. Ц..

Ответниците Ц. и С. са депозирали отговори в срок, в който оспорват иска за делба. Поддържат, че П. К. е наследник единствено на майка си Г. Й., от чието наследство се отказал с надлежно извършен отказ от наследството й. Отказът бил оформен и подписан по време на изтърпяване на наказание в Централния Софийски затвор в присъствието на директора на затвора, упълномощен от П. К. адвокат, който в последствие довършил процедурата пред съда, нотариус и свидетели, пред които К. саморъчно се подписал. От името на тези ответници и на ответницата В. Г., чийто процесуален представител също е адв. П., е релевирано възражение за придобиване на имота по давност, упражнена в периода от 9.5.1989 г. до подаване на исковата молба. Молят за отхвърляне на иска за делба.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства и доводите на страните по реда на чл. 235 от ГПК, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

За да бъде постигната крайната цел на делбеното производство, а именно прекратяване на съществуваща съсобственост върху общата вещ, е необходимо да се установят следните

предпоставки: да е налице състояние на съсобственост, т. е. няколко права на собственост на различни лица върху една и съща вещ, възникнало въз основа на конкретно правно основание, наличие на годен обект за делба и установяване обема на правата на съсобствениците, т. е. квотите им в имуществената общност.

Установява се по делото, че с нотариален акт № 64, том XVIII, дело № 3045/63 г. за собственост на придобит имот по Закона за реда за прехвърляне на вещни права върху някои недвижими имоти, от 29.07.1963 г., Ангел Василев Грънчаров продал на Г. Г. Й. дворно място с пространство цялото от 384 кв.м. по скица, а по нотариален акт – 372 кв.м., със застроена в него паянтова сграда на 47.86 кв.м. и подобренията в мястото, съставляващо парцел IX – 13 от кв. 836 по плана на гр. София, местност „Захарна фабрика“, находящо се на, при съсед: улица, Г. И., М. Б. и Х. КяМ..

С договор за дарение, обективиран в нотариален акт № 88, том XIX, дело № 3464/1969 г., сключен на 16.08.1969 г., Г. Г. Й. дарила на съпруга си Д. С. Й. /видно от акт за женитба, сключили брак на 29.12.1946 г., втори по ред за Г./ 3/8 идеални части от дворното място, заедно с жилищната сграда, съставляващо имот с планоснимачен № 11 в кв. 836 по плана на гр. София, местност „Захарна фабрика“, находящо се на с пространство от 372 кв.м. по нотариален акт, а по скица – 384 кв.м.

С нотариален акт № 89, том XIX, дело № 3465/1969 г., от 16.08.1969 г., Г. Г. ва Й. дарила на дъщеря си В. Д. Й. ¼ от същия имот.

Видно от удостоверение за наследници, Г. Г. Й. починала на 16.05.1981 г. и оставила за наследници Д. С. Й. - преживял съпруг, и деца В. Д. С. и П. С.. Д. С. Й. починал на 16.08.1982 г. и оставил за свой наследник дъщеря В. Д. С..

Според приетите по делото удостоверения за родствени връзки, В. С. и П. К. са едноутробни сестра и брат, като баща на П. К. е С. П. К..

По делото е приет като доказателство акт за граждански брак, сключен между П. К. и И. Г. на 23.01.1976 г.

Приложено е по делото удостоверение от 9.5.1989 г. издадено от Трети районен съд, София, за това, че П. С. К. е подал молба с вх. № 2785/9.05.1989 г., с която е заявил, че се отказва от наследството, останало от наследодателката Г. Г. Й., който отказ е вписан в специалната книга на съда под № 111/89 г. Открито е производство по оспорване на верността му. Видно от изисканата преписка 111/89 г. на Трети районен съд, същата е образувана въз основа на подадено заявление за отказ от наследство от П. С. К.. Същото е регистрирано в съда с вх. 2785 от 9.6.1989 г. Върху него е обективирано разпореждане от 9.6.89 г. „да се впише в особената книга на съда“. Заявлението е попълнено на пишеща машина, с посочена дата 23.5.1989 г. Подписано е от молител и двама свидетели на 8.6.1989 г., за което е направено нотариално удостоверяване на подписа на П. К. от нотариус при Ленински районен съд, съгласно поставения на гърба печат.

Според писмо от ГД „Изпълнение на наказанията“, за периода от 11.2.1986 г. до 15.6.1990 г. П. К. е изтърпявал наказание „лишаване от свобода“ в затвора в гр. София, като не е

напуснал пределите на затвора и няма данни за извършвани процедури по нотариално удостоверяване на подписи за отказ от наследство.

Според писмо от СГС, в описната книга на съдебните кандидати за 1988 г. са вписани четири лица, едното от които е Ю. Б. Г., с период на стажа от 28.11.88 г. до 28.11.1989 г., разпитан като свидетел по делото. В хода на разпита му като свидетел, при предявяване на заявлението за отказ, той посочва, че почеркът на заявлението е негов, той е написал имената на свидетелите и подписът на задната страница е негов. Удостоверяването на подписа станало в затвора в София, до където бил закаран с автомобил от В. С., в затвора бил въведен в една от килиите, след което въвели затворник с белезници, който казал името си и потвърдил, че знае какво подписва, след което той и двамата свидетели се подписали.

В откритото производство по оспорване авторството на заявлението в частта за подписа за молител са приети основна, допълнителна и повторна съдебно-почеркови експертизи.

Според заключението на основната експертиза, използвала като сравнителен материал копие на акт за сключен граждански брак на 23.1.1976 г., подписът за молител в заявлението за отказ най-вероятно не е положен от П. К.. В съдебно заседание вещото лице е уточнило, че в случая сравнителният материал е недостатъчен. Когато се дава вероятно заключение, това е или в резултат на недостатъчно сравнителен материал или в резултат на някакъв баланс на значимите признаци, които се наблюдават в обектите, съответно в сравнителните образци. Посочило е, че в конкретния случай е налице класически вариант на недостиг на сравнителен материал, тъй като при сравняване на един подпис с друг, не могат да се спазят изискванията на методиката за обособяване на общи признаци и проследяване начинът на промяна в подписване. В случая е налице период от време - 12-13 години, през който начинът на подписване е претърпял развитие.

При изготвяне на допълнителната съдебно-почеркова експертиза вещото лице е използвало като сравнителни образци оригинали на документи от Ловешки затвор и Централен софийски затвор. Всички сравнителни образци са изследвани разделно, т.е. както всеки един от образците отделно, така и помежду си. Заключение от извършеното изследване, което е обосновано и мотивирано, е че подписът за „молител“ в заявлението е положен от П. К.. В тази насока е и заключението на тройната съдебно-почеркова експертиза, вещите лица по която, след извършеното сравнително изследване, и на база установените съвпадения в изследваните обекти, са дали заключение, че подписът за молител е положен от П. К.. Допълнителната и повторната експертизи съдят кредитира като обективно и компетентно изготвени, поради което оспорването на авторството на заявлението се явява неоснователно.

П. С. К., видно от приетото удостоверение за наследници, е починал на 11.3.1995 г. и е наследен от децата си С. П. С., С. П. С. и А. П. К..

С нотариален акт за дарение на недвижим имот № 12, том XXIX, дело № 4842/89 г., на 27.09.1989 г. В. Д. С. дарила на сина си Ц. Л. Ц. ½ идеална част от следния свой собствен недвижим имот – едноетажна жилищна сграда, застроена на около 48 кв.м., състояща се от две стаи, кухня и антре, без мазе с две бараки, долепени до сградата и тоалетна в двора,

заедно с дворно място, цялото от 372 кв.м., съставляващо имот с планоснимачен № 437 от кв. 836 /стар/ по плана на гр. София, местност „Захарна фабрика“, находящ се на, като дарителката си запазила правото на ползване, от което в последствие се отказала с нотариално заверена декларация от 22.11.2016 г.

С договор за дарение сключен с нотариален акт № 113, том LXI, дело № 12075/95 г., на 5.6.1995 г., Ц. Л. Ц. дарил на сестра си В. Л. Р. ½ идеална част от следния свой собствен недвижим имот – празно дворно място, цялото от 372 кв.м., съставляващо имот с пл. № 437 от кв. 836 /стар/, 49 /нов/, по плана на гр. София, местност „Захарна фабрика“, находящ се на

Съобразно представените удостоверение от СО, удостоверение за идентичност и скица, към настоящия момент делбеният имот представлява имот с идентификатор 68134.1201.132 по кадастралната карта на район „И....“, площ 365 кв.м., незастроен, адрес

По делото са събрани гласни доказателства.

Свидетелката Ева Серафимова Воденичарова в показанията си сочи, че познава Ц. Ц., В. Г. и В. С.. Твърди, че познава дядото на В. и Ц. - Д., баба им – Г. /вече починали/, техен вуйчо – П. /който бил син на Г./. Соци, че съсобственият ѝ с други лица имот, находящ се в гр. София,, е съседен на имота, принадлежащ на В. С., В. Г. и Ц. Ц., който имот след смъртта на Д. и Г., бил собственост на В. С.. Посочва, че бабата и дядото /Д. и Г./ живеели в имота. В. е била женена за лице на име Лозан, с когото имали две деца – Ц. и В.. След развода им, в имота останали да живеят В., Ц. и В., като в последствие /през края 1991 г./ се появил П. /брат на В./, който никога преди това не е живял в този имот. При разговори с последния, свидетелката разбрала, че той има семейство, при което не можел да се прибере, поради което сестра му В. го приютила в имота си, когато го представила пред съседите си като нейн брат от предишен брак на майка ѝ. Свидетелката посочва, че П. се задържал да живее там около година, а през 1993 г. били започнати преговори със строително дружество за премахване на старите постройки и осъществяване на проект. Твърди, че къщата на също е била съборена, като парцелът след това се поддържал единствено от В. и децата ѝ В. и Ц., като никой не е предявявал претенции във връзка с имота. Свидетелката сочи, че никой не е посещавал П., както и че не познава нито децата му, нито жена му. В., Ц. и В. участвали единствено в регулационните и градоустройствени процедури, като свидетелката има спомен, че посочените лица са извършили някакво прехвърляне и разделяне помежду си на имущество, отново по спомен - половината част за В., а останалата половина – за Ц. и В..

Свидетелят В.р П..... Г.ев /съпруг на В. Г./, сочи, че познава семейството от дете, тъй като са израстнали в един квартал. Познава П. и децата му, които е виждал като малки да идват в къщата на В.. С П. се запознал края на 92-ра, началото на 93-та година, когато излязъл от затвора. Тъй като нямал жилище, В. го приютила. Свидетелят твърди, че е придружавал В. и майка ѝ при някои от свижданията на П., докато е бил в затвора. Твърди, че познава бившата съпруга на П. /И./, която живеела в кв. Дружба с трите си деца - две от

брака ѝ с П., а третото – от друг брак. Свидетелят и семейството му я познавали и при въпроси защо не е приютила П., тя отговаряла, че той като се е отказал от наследството на майка си е лишил нея и децата им от наследство. При едно от свижданията на П. в затвора, свидетелят придружавал В., а същевременно на свиждане е била и И., заедно с двете си деца, когато между И. и В. се провел разговор относно отказа на П. от наследство. Свидетелят посочва, че процесният имот е ползван и владян от В., В. и Ц. още от 1990 г., както и че посочените лица винаги са се грижили и са се легитимирали като собственици и никой не е заявявал претенции по отношение на имота. Пред свидетеля, П. разказвал как се е отказал от наследство и това афектирало бившата му съпруга И., като обяснявал, че в затвора е идвал нотариус за извършване на процедурата.

По делото като свидетел е разпитана и И. К. А., бивша съпруга на П., която твърди, че постоянно са посещавали роднините на П. в имота, находящ се на Когато последно излязъл от затвора, П. се върнал при нея, но след няколко месеца заявил, че ще се премести да живее в имота на, за който полагал грижи и го стопанисвал до момента на смъртта си. Свидетелката твърди, че научила за отказа от наследство, извършен от П., едва след неговата смърт. Твърди, че последният се е подписвал в качеството си на собственик по документи във връзка със застрояването на парцела.

Свидетелката Вярка А. /баба на ответниците С. и А./ в показанията си сочи, че е посещавала имота на ул. Зайчар, който бил запустял и имало само една къща в него. Не знае П. да се е отказвал от наследство, тъй като държал на децата си.

По реда на чл. 176 ГПК е изслушана ответницата В. С., която П. К. помолил за съдействие да се откаже от наследството на майка им. Процедурата станала в затвора, където тя закарала адвоката и нотариуса.

При така събраните по делото доказателства се установява, че предмет на делото е делба на недвижим имот, представляващ незастроено дворно място.

Имотът придобила Г. Й. въз основа на сключения договор за прехвърляне на вещни права, съгласно действалите тогава разпоредби на ЗЛС. След извършване на дарствените разпореждания с идеални части от правото на собственост върху имота, негови съсобственици станали Г. Й. /3/8/, Д. Й. /3/8/ и В. Й. /2/8/.

Г. Й. починала на 16.05.1981 г. и съгласно чл. 5, ал.1 и чл. 9, ал.1 оставила за наследници преживял съпруг и две деца /В. и П./, всеки с дял по 1/3 от наследството.

По делото се установи, че П. К. се е отказал от наследството на майка си. Оспорването на ответниците С. П. С. и А. П. К. е неоснователно. Съгласно чл. 52, вр. чл. 49, ал.1 ЗН, отказът от наследство се извършва с писмено заявление до районния съдия, в района на който е открито наследството, и вписване в особената за това книга, от който момент настъпва действието му. В случая тези изисквания са спазени, тъй като е налице подписано от П. К. писмено заявление, в което ясно е обективизирана волята му да се откаже от наследството на майка си. Налице е и следваща предпоставка, тъй като заявлението е подадено до Софийския районен съд и вписано в специалната книга на съда, с което отказът

е породил своите последици. Относно проведената процедура по нотариална заВ. на заявлението, действително по делото не се установи тя да е извършена от правоспособен да извършва тази дейност стажант. Съгласно действалия към м.6 1989 г. Закон за устройство на съдилищата, чл.68, ал.6, ред. ДВ, бр. 91 от 1988 г., стажант-юрис, който е прослужил шест месеца, може да бъде назначен да изпълнява длъжността съдия-изпълнител или нотариус за срок от един месец. Заповед в този смисъл, издадена от Министъра на правосъдието, по делото не е представена, нито се събраха други доказателства стажант-юрисът да е имал правоспособност на нотариус, поради което нотариалната заВ. не е надлежно извършена. Това обаче не се отразява на валидността на проведената процедура по отказ от наследство, доколкото законът не е предвидил нотариална форма за действителност на заявлението за отказ. Достатъчно е то да е направено писмено и да е подписано от призовано към наследяване лице. Доколкото волеизявлението за отказ на П. К. от наследството на майка му е обективизирано в писмена форма и е подписано от него, което безспорно се изясни по делото, то е спазено първото изискване на чл. 49 ЗН. А с подаването му до съда и вписването му в специалната за това книга, е завършен фактическият състав на отказа /така Определение № 85/20.04.2022 г. по ч.гр.д.№ 799/22 на ВКС/. Относно съдържанието на издаденото за така извършения отказ удостоверение от съда, действително същото не отговаря като дата на издаване и като съдържание относно датата на входиране на заявлението за отказ, която е 9.6.89 г., а не 9.5.89 г. Това не влияе на действителността на отказа, тъй като издаването на удостоверението не е елемент от процедурата по чл.49, вр. чл. 52 ЗН, само удостоверява, но не поражда правни последици.

С оглед на валидно извършения отказ, П. К. не е придобил по наследяване от майка си части от делбения имот. Отказът му е уголемил дела на другия наследник – сестра му. И доколкото тя е и единствен наследник на Д. Й., то е станала едноличен собственик на имота след смъртта на родителите й.

Следователно наследниците на П. К. не са съсобственици на имота и не са легитимирани да претендират прекратяване на съсобствеността върху него.

Поради липсата на съсобственост на твърдяното основание, искът за делба следва да се отхвърли.

При тези изводи не следва да се обсъжда наведеното от ответниците възражение за придобиване по давност на процесния имот.

Относно разноските:

С оглед изхода на делото, ищецът, който е инициирал производството, и ответниците, които неоснователно са поддържали иска за делба /С. С. и А. К./, следва да бъдат осъдени да заплатят 90 лв. държавна такса по сметка на СРС – по 30 лв. всеки от тях.

На основание чл. 78, ал.3 ГПК, право на разноски имат ответниците, които не са предизвикали правния спор, като такива се претендират само от ответницата В. Г.. Следва да й се присъдят направените разноски за адвокатско възнаграждение 600 лв. /платени при подаване на отговора, които се разпределят между ищеца и ответниците С. и А. по 200 лв./,

депозит за вещо лице 300 лв. и свидетел 30 лв. – които се възложат само на ответниците С. и А., по 165 лв., тъй като те са предизвикали извършването им. Останалите разноси не са съдебно-деловодни и не подлежат на присъждане.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения от С. П. С., ЕГН *****, срещу С. П. С., ЕГН *****, А. П. К., ЕГН *****, В. Л. Г., ЕГН *****, В. Д. С., ЕГН ***** и Ц. Л. Ц., ЕГН *****, иск за делба на недвижим имот, представляващ поземлен имот с идентификатор 68134.1201.132, находящ се в гр. София, с адрес р-н И....,, с площ на имота съгласно КККР 365 кв.м., незастроен, стар номер 437, квартал 829, парцел I, при съседни на имота: и път.

ОСЪЖДА С. П. С., ЕГН *****, ДА ЗАПЛАТИ на В. Л. Г., ЕГН *****, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, сумата от 200.00 лева разноси по делото.

ОСЪЖДА С. П. С., ЕГН *****, ДА ЗАПЛАТИ на В. Л. Г., ЕГН *****, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, сумата от 365.00 лева разноси по делото.

ОСЪЖДА А. П. К., ЕГН *****, ДА ЗАПЛАТИ на В. Л. Г., ЕГН *****, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, сумата от 365.00 лева разноси по делото.

ОСЪЖДА С. П. С., ЕГН *****, ДА ЗАПЛАТИ по сметка на СРС сумата от 30.00 лв. държавна такса за производството.

ОСЪЖДА С. П. С., ЕГН *****, ДА ЗАПЛАТИ по сметка на СРС сумата от 30.00 лв. държавна такса за производството.

ОСЪЖДА А. П. К., ЕГН *****, ДА ЗАПЛАТИ по сметка на СРС сумата от 30.00 лв. държавна такса за производството.

Решението може да се обжалва в двуседмичен срок от връчване на препис на страните пред Софийски градски съд.

Съдия при Софийски районен съд: _____